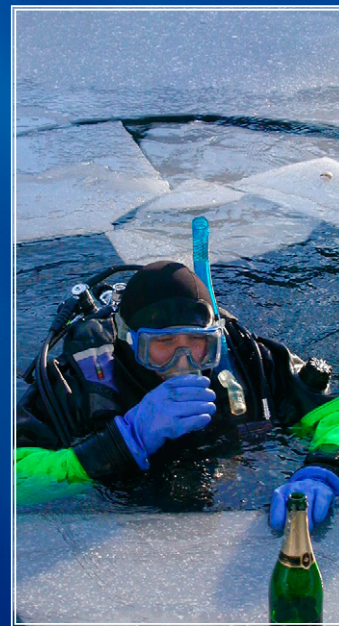

enemo

Jiří Šejba je mezi potápěči znám jako člen západočeského klubu Nautilus Chodov. Kromě toho se mu ale potápění stalo i zaměstnáním to u jednotky oboru Speciálních potápěčských činností a výcviku.

Více na stranách 2, 3 a 4

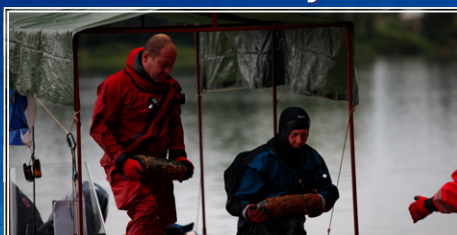

Vážení sportovní přátelé,

Na Nový rok se tradičně setkávám s kamarády a přáteli z našeho potápěčského klubu po prvním ponoru začínajícího roku a připijíme si na uskutečnění nejen osobních, ale hlavně potápěčských plánů. Takové kolektivní zamyšlení se a předsevzetí nahlas v kruhu kamarádů potápěčů mě vždy motivuje více, než to obvyklé novoroční popůlnoční. Rád bych vám všem, nejen členům našich klubů, popřál pohodovou novou potápěčskou sezónu, desítky spokojených vynoření a hlavně to nejdůležitější – naplno v pevném zdraví prožitý rok.

MUDr. Pavel Macura,
prezident SČP

V tomto čísle najdete ...

... strana 2, 3 a 4
Když se z koníčku stane práce

... strana 5
Vyhlášení reprezentace 2017

... strana 6, 7 a 8
Co se u nás děje

Když se z koníčku stane práce

Jiří Šejba je mezi potápěči znám jako člen západočeského klubu Nautilus Chodov. Kromě toho se mu ale potápění stalo i zaměstnáním, a to přímo u jednotky oboru Speciálních potápěčských činností a výcviku. S čím vším se pod vodou setkává? Přiblížil to v rozhovoru.

Jak to začalo, vy a potápění?

Už jako malého chlapce, když mi bylo 11 let, mě tatínek přivedl do klubu potápěčů Nautilus Chodov. A tam jsem vlastně až dodneška.

A bavilo vás to od začátku, nebo to bylo spíš tak, že tatínek chtěl?

Ne, tatínek vůbec nechtěl. Instruktory byli víceméně jeho kamarádi a známí, takže mě tam táta jen přivlekl. Fajn bylo, že se tam člověk naučil plavat. My jsme do osmnácti museli hlavně závodně plavat a reprezentovat klub, to mě fakt nebavilo, byla to hrozná dřina, protože jsme měli tréninky čtyřikrát týdně a o víkendech bývaly závody. Myslím, že to byla ta otravnější stránka, ale dneska ji samozřejmě hodnotím kladně. O víkendech, když se nezávodilo, jsme si užívali klubový život, měli jsme velkou klubovnu, nákladák a autobus a za odměnu jsme se mohli jet potápnět. S vedoucími, co nás učili, jsme se potápěli na lomech a přehradách v okolí. Měli jsme i pronajatý pozemek u přehrady Tatrovice, kde se stanovalo a potápnělo. A malý bonus - jako člen Svazarmu jsem nemusel na průvody 1. máje se školou, ale mohl jsem jet s klubem - a to bylo o něčem jiném.

Potápění je v této době velmi moderní...

Já to vidím tak, že spousta lidí začne dneska s potápěním, protože je to hrozně nadchne. A za dva roky, někdy za pět let, se přestanou potápnět a vrhnou své zájmy jiným směrem. U nás, asi tím, že jsme se tomu věnovali od dětství, jsme k vodě a potápění získali úplně jiný vztah. Náš výcvik v té době netrval týden nebo měsíc, jako je to dneska, ale trval řádově roky na tu jednu úroveň, na kterou se dnes udělá kurz. Mezitím jsme zažili takový fajnový kamarádský klubový život, a tak jsme v pohodě žili.

Zajímá mě ten moment, kdy se z vašeho koníčku stala i pracovní náplň.

Já jsem napřed měl nabídku na vojnu, abych šel dělat potápěče, ale tu jsem odmítl. Chtěl jsem si odpočinout a dělat na vojně naprosto něco jiného. Měl jsem vždy přání stát se pilotem, ale to mi neumožnily oči. Když jsem se vrátil z vojny, tak jsem zkusil různá zaměstnání, ale po třech letech jsem se přihlásil k policii s tím, že bych chtěl dělat právě potápění. Tenkrát mi řekli: „Samozřejmě, my potřebujeme potápěče!“ Absolvoval jsem školu, co ji musí absolvovat každý, trvala asi rok a půl. Sotva jsem ale nastoupil, řekli mi, že jsem

se asi zbláznil, dali mi kabelu a řekli: „Jdi na chodník“. (smích) Tehdy jsem sloužil v Chodově u Karlových Varů, opakovaně jsem posílal žádosti o vznik místa služebního potápěče a opakovaně mi je zamítali. V roce 1998 se na přehradě v Tatrovicích utopili dva kluci. Tenkrát za mnou vedoucí přišel, jestli bych byl ochotný je najít a vylovit. Zavolał jsem ještě kamarádovi z klubu a akci jsme udělali vlastně jako civilisté. V tu dobu mi vedoucí řekl: „Napiš si žádost znovu, já to podpořím.“ V roce 1999 jsem s kolegou z mého oddělení nastoupil do policejních služeb jako potápěč.

Ale to jsem pracoval pro Západočeský - posléze pro Karlovarský kraj. Potápění jsem měl nad rámec běžné práce. Když byla akce, tak se vyjelo, jinak každý dělal svou činnost. K tomu jsme mívali nějaké výcviky a kurzy a „ostrých“ akcí bývalo dvacet až třicet za rok.

Dnes pracujete u speciální potápěčské jednotky, k tomu došlo jak?

Nyní pracuji u oboru Speciálních potápěčských činností a výcviku (OSPČV), který organizačně spadá pod Policejní prezidium a Ředitelství služby pořádkové policie.

Na tuto pozici jsem ale musel nějakou dobu čekat, také i kvůli tomu, že se mi nechtělo nikam cestovat, protože jednotka byla v Brně, což bylo pro mě ze západních Čech daleko. Následně se jednotka rozšířila do Prahy. Byla tam podmínkou vysoká škola, a protože po domluvě s tehdejšími vedoucími o mně měli zájem, a protože mě to stále bavilo, šel sem studovat vysokou školu a stal se ze mě báňský inženýr. V roce 2012 jsem nastoupil do Prahy. Nicméně pražská „éra“ trvala jen dva roky, potom bylo z rozhodnutím z vyšších míst pražské detašované pracoviště zrušeno a byli jsme převedeni do Brna, takže jsem v Brně.

Bydlíte tedy na Moravě, nebo stále v západních Čechách?

Bydlím na západě a pracuji na východě. (smích)
Jako kapitalistický agent. (smích)

Jak to tedy funguje, co vše může vaše jednotka dělat a k čemu vás volají?

My jsme jako lektorský útvar, který zajišťuje výcvik všech policejních potápěčů, dále kurzy vůdců malých plavidel a kurzy výškových prací. Děláme ještě kurzy policistů záchrannářů. To je taková moderní záležitost, kterou vykonávají hlavně v pořádkových jednotkách. Je to takový ekvivalent vodní záchranné služby. K tomu všemu vykonáváme klasické potápěčské činnosti. Centrála je v Brně, kde nás pracuje šestnáct, pak je ještě detašované pracoviště ve Frýdku-Místku, tam jich je osm. Máme na starosti celou Moravu a Vysočinu, zbytek mají jednotlivé krajské jednotky.

Naše jednotka je ale specializovaná na práci ve velkých hloubkách, uzavřených prostorách či v silně kontaminovaných vodách. Výcvik a vybavení pro takové činnosti není levná záležitost, a proto se nemůže odehrávat u všech policejních potápěčů. Krajské jednotky jsou omezeny hloubkou 40 m, dále třeba právě prostředím - typicky například jeskyně či důlní díla. Anebo třeba zásah v ČOV - na to už musíte použít drahou přilbovou techniku, ten potápěč musí být absolutně chráněný před stykem s okolním prostředím. Když se mimo naše teritorium přihodí akce s takovými podmínkami, tak volají nám, abychom

přijeli. Máme vybavení a výcvik pro potápění ve velkých hloubkách, pracovně můžeme až do 100 m i v těch uzavřených prostorách, navíc disponujeme vodním robotem a speciálním sonarem, který bezvadně dokáže naskenovat prostředí pod vodou, což poměrně urychlí práci při pátrání. A kolegové, kteří nás povolali, s námi na místě samozřejmě spolupracují. Není to tak, že my jsme něco víc - potřebujeme se navzájem. A ještě navíc máme mobilní dekompresní komoru, se kterou zajišťujeme všechny potřebné akce.

Při své práci musíte kolikrát vidět i nepěkné věci, nezanevřel jste někdy na vodu a potápění?

Nastupoval jsem jako policajt, který to dělal šest let, než se stal služebním potápěčem. Každý policajt přichází denně do styku s daleko horšími věcmi. Utopenec pod vodou, když to řeknu hodně upřímně, je jako kdybyste se dívali na mrtvolu přes výlohu. Ale pokud přijдете do bytu, kde někdo umřel, a trvalo třeba měsíc, než se na to přišlo, tak to je teprve nechutné. Samozřejmě i ve vodě bývají třeba těla lidí, kteří utonuli v zimě, pak někde zůstali zamrzlí a poté na jaře po roztání vyplavou nebo je přinese voda, a toto tělo se už i třeba rozpadá. Na druhou stranu to není nic, co by neviděl každý policajt. Rozdíl je asi jenom v tom, že v bytě udělá nejhorší práci kriminalistický technik a funebráci, ale ve vodě se musíme se vším „mazlit“ osobně. (smích)

Konkrétně vaše služba tedy vypadá jak?

Každý den má službu taková zásahová skupina třech potápěčů, která drží výjezd. Ti řeší narázové věci, kdy někdo zavolá, že například najdou někde utonulého, někdo utone a potřebují ho najít nebo se stane nehoda a auto spadne do vody. Skupina se následně sbalí a vyjede na akci speciálním vozem, kde mají vše potřebné pro naprostou většinu možných případů. Na místě pak zhodnotí, jestli jsou schopni akci zvládnout a provedou ji, v případě většího rozsahu prací se připraví plán a s více lidmi se pokračuje v dalších dnech.

Pak jsou zase případy, kdy na něčem pracuje kriminálka a při výslechu pachatele vyjde najevo, že se něco hodilo do vody - třeba nářadí, které se

použilo při vloupání, nebo část lupu, který se jim nehodil. Pak volají nás a potřebují ty věci najít - jsou to důkazy.

Pořád je pro vás potápění i relax nebo dovolená?

Ano, ale je to složitější. Máme s manželkou dvě děti, v létě jezdíme na dovolenou k moři kvůli nim. A tam se potápíme. Synovi bylo loni osmnáct a potápí se se mnou už od osmi let. Takže se potápíme zpravidla někde v Chorvatsku, pro zábavu, abychom se tam úplně neunudili. Potom párkrát do roka jedeme na potápěčský výlet s kamarády z klubu, například na podzim jsme byli v Polsku, na Baltu potápět se na vraky, ale jezdíme i do Rakouska nebo Německa.

Říkáte na vraky. Baví vás taky koukat na mořské živočichy?

To si užijeme třeba v tom Chorvatsku, i když je pravda, že už jich tam zase tolik není. A na Baltu je života poměrně hodně. Na vracích je spousta ryb. Pořád mě to baví. Rozdíl je v tom, že v práci se prostě nemůžu zabývat tím, co je takzvaně pod pokličkou - kdo byl ten utonulý, že to bylo třeba dítě, žena, jak trpí jejich příbuzní... Tohle prostě nejde. To bych se z toho zbláznil. Je to pro nás práce, kdy udělám, co se po mě žádá, odcházím od toho a život jde dál. Jinak to nejde.

Naučil jste se takhle fungovat?

To má takhle asi každý policista, nebo jinak skončí v péči nějakého psychologa nebo psychiatra. Hasiči, lékaři a jiní jsou na tom určitě stejně.

To jsou nepříjemné stránky vaší práce, ale máte i nějaké pozitivní či zajímavé případy?

Určitě. Jsou takové rarity, tahali jsme ultralehké letadlo, které spadlo do vody. Občas se najde nějaké vozidlo. Občas máme šanci někomu pomoci, když mu spadnou do vody klíče nebo nějaká blížká věc.

To se musí ale hodně špatně hledat takové malé věci, ne?

Jsme na to vybavení, máme například detektory kovů. Jinak je práce vždycky o nás, u policejního potápění většinou není moc vidět. Většina věcí,

kteřé hledáme, spadne do vody, která smrdí, je zelená či hnědá a není v ní vidět. Vždy pátráme kousek po kousku. Když pak vyjedeme na nějaký výcvik nebo kurzy, tak se to snažíme dělat na vodách, kde vidět je. Tam si to užijeme.

Jezdíte prý ale i do ciziny vyhledávat miny...

Jezdíme pomáhat odminovávat vodní toky v Bosně, tam s námi jsou i pyrotechnici. V zásadě tam pracujeme v řece, odkud se tahá pyrotechnický materiál. Z první, druhé i jugoslávské války. Už jsme toho tam vytahali poměrně dost. Hodně jsme pracovali na Sávě a na Uně, na podzim jsme se vrátili z řeky Drina na jihu Bosny. Kromě toho, že tam provádíme odminovací práce, tak učíme vybraný tým jejich pyrotechnické jednotky potápět, aby si to mohli dělat sami. Před lety nás oslovili a na základě nějakých mezinárodních doporučení si nás našli s tím, že by u nás chtěli absolvovat kurzy a už s nimi pár let spolupracujeme. Lze říct, že jsou z nich už poměrně zkušený potápěči.

Jak to odminovávání v Bosně funguje?

Místní jednotky mají natipovaná místa, kde pátráme po municí. Vloni a předloni jsme například na Sávě vyhledávali a následně vyzvedávali letecké pumy, které byly shozené za účelem zničení mostu. Nejsem pyrotechnik, takže jsme měli práce okolo, to znamená - úkolem bylo ji pod vodou najít, třeba i za pomoci detektorů kovů, pak dané místo označit, a v ten moment začíná práce pyrotechnika. Ten si to musí celé prohlédnout, municí bezpečně změřit, určit, rozhodnout v jakém je stavu, jestli je bezpečné s ní manipulovat, podle toho se rozhoduje, jestli se to vyzdvihne, nebo co se s tím provede. Měli jsme i nálezy, které se musely odpalovat na místě. Zpravidla to byly nějaké ruční granáty, které byly odjištěné, ale nevybuchly. Tam je pak každá manipulace nebezpečná. Je běžné, že munice je pod nánosem. Běžně bývá i půl metru bahna. Hledá se pomocí detektorů, nános se v případě pozitivní reakce detektoru pomalu odstraňuje, napětí roste a pak - slechovka. [smích] O kus dále znova, ale už vykoukne dělostřelecký granát. A tak to jde dál.

Na Sávě jsme například pracovali na vraku lodi z první světové války, ze které tam zbylo srotiště s obrovským množstvím municí. Všechno železné - okýnko, šrouby, kusy trupu a podobně, zbytek byl rozpadlý. Byl to říční křižník. Shodou okolností jeho název byl Morava. Spolupracovali jsme i s Borisem Golem, který se podílel na pátrání po vracích Zenty, Szent Istvána nebo Giuseppe Garibaldi. On je náš námořní historik, pomohl nám

dohledat i věci v archivu ve Vídni. Museli jsme identifikovat, co to bylo za loď, to se nám povedlo, našli jsme i písmena z nápisu jména té lodi. Při plavbě na ní bylo spousta municí, která byla rozesetá po dně. Odvezlo se několik tun, byly tam dělostřelecké granáty, náboje puškové, pistolové, samopalové, prostě toho tam bylo mraky. Našli se tam dokonce i hlubinné pumy proti ponorkám. Byla to taková stokilová nálož. To všechno se vytáhlo a na břehu se to předávalo jejich armádě k likvidaci.

Bál jste se někdy při potápění?

Nejvíce se bojím, když se jdu potápět se synem. Vždycky, když mi na chvíli zmizí ze zorného pole, tak mě „zachvátí“ panika. Pak ale otočím hlavou a jsem zase v klidu. Tohoto strachu se asi nezbaším. [smích]

Říkal jste, že mu je osmnáct?

Ano to je. Pořád mám ten pocit, že ho musím vodit za ruku. Což už samozřejmě nemusím. Zkušeností má už dost. Asi to tak rodiče mají, dělám to poprvé. [smích]

Ale při potápění v práci?

Nemůžu říct, že bych se bál. Že bych vstupoval do vody s obavou, to si nějak nevybavuji. Protože tam na to není ani prostor, člověk spíš přemýšlí, jak práci udělat co nejlíp a neefektivněji. Většinou stejně zavřu oči, protože tam není nic vidět. Občas dojde k nějakému kontaktu, vrazíte do ryby nebo nějaké větve, tak je to nepřijemné. Všichni se vždy ptají, jaké to je najít lidské tělo. Osobně si myslím, že je velký rozdíl, jestli ho člověk najde náhodou při nějakém sportovním potápění, anebo jestli jdu pod vodu s cílem tělo najít. Tam s tím prostě počítám a nálezy je pro mě odvedená práce. A nesnáším kontakt s nějakým hadem! Když potkám pod vodou užovku, tak trpím. Největší obavy mám z prací, které děláme někde, kde jsme závislí na práci jiných. Například různé výpustě na přehradách. Potápěč musí věřit, že v době jeho práce pod vodou někdo nahoře „neotočí kolečkem“. Takové věci mohou lehce končit smrtí. Je tam spíš obava o zajištění místa, kde se činnost bude dělat. A u pyrotechniky? Člověk si ze začátku neuvědomuje, s čím zachází. Nejprve je to taková sranda z neznalosti, ale když si pak člověk uvědomí, že na něj vykoukne metrová letecká puma, tak ten pohled přehodnotí...

Kde všude děláte kurzy?

V říjnu jsme byli na výcviku v Chorvatsku. Ale vý-

cviky jsme dělali už i v Rakousku, v Černé Hoře, kde jsme spolupracovali s černohorskou speciální policejní jednotkou a také jsme byli ve Švýcarsku, kde jsme spolupracovali s jezerní policií v Curychu.

Čím jste tak specifičtí?

V podstatě jsme taková ojedinelá jednotka - není ve světě asi moc takových, kteří mají tak široký rozsah oprávnění, jako máme my. Jak už jsem uvedl, jsme jednak školícím útvarem a z hlediska potápění můžeme akce provádět až do hloubek 100 metrů, a to včetně uzavřených prostor, většina jednotek končí ve 30 nebo 40 metrech. Máme vybavení do silně kontaminovaných vod, používáme nejmodernější techniku včetně plně uzavřených dýchacích okruhů - rebreatherů.

Technika není samozřejmě zadarmo. My jsme před třemi čtyřmi lety začali pracovat na možnosti získání peněz z evropských fondů, a díky tomu se nám podařilo kompletně obměnit vozový park, máme dodávky, nákladní výjezdové vozy, novou Tatru, která může střídat kontejner s dekompresní komorou, kontejner na přežití, máme velké nafukovací stany. Můžeme klidně měsíc operovat někde v přírodě.

Co nemáme, jsou mladí kolegové. Bohužel podmínky u nás jsou tvrdé, uchazeč musí mít minimálně vyšší odborné vzdělání - to stanoví zákon o služebním poměru a my navíc chceme, aby k nám šel už potápěč. Nechceme někoho zaučovat úplně od nuly. Dalším problémem jsou zdravotní prohlídky a psychotesty, které jsou zase trochu jiné než u přijímacího řízení k policii.

Můžete lobbovat v potápěčských kruzích, ne?

Musí to být policajt, to je další problém. Můžeme vybírat jen z toho, co je. Máme teď nového kolegu, který k nám přišel od hasičů, tak tam možnost je. Není to jednoduché.

Ale baví vás to?

No kdo jiný by jezdil čtyři sta kilometrů do práce?

A jak to tedy máte? Tři jsou v pohotovosti...

Musíme naplnit fond pracovní doby, takže se dělá nějaký měsíční plán. Sloužíme v osmihodinových službách, ranní a odpolední a každý den jsou určeni tři lidé, kteří drží dosah na pracovišti do druhého dne, včetně svátků, víkendů. A tak se stále střídáme. Ti co nedrží dosah, mají volno. A my, co dojíždíme z větší dálky, jezdíme domů zpravidla jednou za týden. No, námořníci jsou na tom hůř. [smích]

Dál je to už asi jen z Aše... [smích]

Nebo bych mohl jezdit do Frýdku, ale tam bych vrchem byl vlakem rychleji než v Brně... [smích]

Text: Iveta Benáková
Foto: Archiv OSPČV

Vyhodnocení reprezentace za rok 2017

12. ledna se potápěčská elita z celé republiky sjela na oficiální vyhlášení úspěšných reprezentantů za rok 2017. Tentokrát opět po dvou letech do hotelu Rakovec u Brněnské přehrady, kde se hostitelem stal Svaz potápěčů Moravy a Slezska.

Napřed se slova ujali hostitel, předseda SPMS Ivan Kratochvíl, a po něm viceprezident SČP Jaroslav Hudec, který také omluvil nemocného Pavla Macuru, prezidenta SČP.

Poté už přicházeli trenéři jednotlivých kategorií, aby zhodnotili minulou sezonu a jednotlivé výkony. Přítomným sportovcům a později i trenérům byly rozdány dárky. Zmíněny byly i dobré výkony mnoha dalších, kteří se nemohli z různých důvodů zúčastnit osobně.

Nejdříve před všechny předstoupila Gabka Grézlová. Ta nejen zhodnoti-

Beneš u mikrofonu zůstal. Tentokrát hodnotil kategorii seniorů v orientačním potápění. Hlavním trenérem byl první sezonu totiž Jakub Němeček, který zároveň zůstal i závodníkem, a to velmi úspěšným. Byl také jedním z oceněných. Aby tedy nezhodnotil i sám sebe, vyslal za sebe svého celosezonního rádce, právě Vladimíra Beneše. V konci svého příspěvku také oznámil, že se Jan Skružný rozhodl ukončit svou sportovní kariéru.

Paní Hana Skružná následně ocenila své družstvo juniorských orientačních potápěčů. „Děvčata nám odešla

Přítomni a ocenění byli:

- APNOE:** Gabriel Grézlová, Vendula Strachotová, David Vencel
PP junioři: Lucie Kolaříková, Alžběta Hnuáthová, Daniela Uhlířová, Terza Chomcová, Karolína Žižková, Karolína Denevová, Jakub Klímpar, Jakub Kovařík
PP senioři: Barbora Sládečková, Gabriela Horáková, Zuzana Svozilová, Ondřej Dofek, Jakub Jarolím
OP junioři: Dominika Benešová, Lukáš Pilný
OP senioři: Kristýna Janoušková, Vendula Resová, Nada Tylová, Ondřej Kašpar, Jan Skružný, Martin Šmejkal, Jakub Němeček
Trenéři: Hana Skružná, Gabriela Grézlová, Zbyněk Svozil, Vladimír Beneš, Jakub Němeček

la sezonu 2017 za APNOE v bazéno- vých disciplínách i na volné vodě, ale i oficiálně předala funkci předsedkyně klubu Vendule Strachotové. Nadále však zůstává členkou komise nádechového potápění v CMAS.

Jako další se slova ujal Vladimír Beneš, který přednesl výsledky dosažené juniorskou reprezentací v ploutvovém plavání. Na pozadí během toho běželo video s těmi největšími úspěchy, které atmosféru jednotlivých závodů lépe přiblížily. „Chtěl bych poděkovat Pepovi, svému asistentovi. A taky všem klubovým trenérům, díky jejichž práci se závodníci dostali do takového laufu,“ dodal Beneš s tím, že přeje vše nejlepší i všem závodníkům, kteří po sezoně přestoupili mezi seniory.

Změnila se disciplína, ale Vladimír

do družstva seniorek, takže jsme loni museli postavit nové družstvo. V ženských se to velmi podařilo,“ řekla za-

V rámci slavnostního večera také byly uděleny čtyři Zlaté odznaky Svazu potápěčů České republiky. Jejich novými držiteli jsou Petr Pešek, Jan Skružný, Zuzana Svozilová, Jakub Jarolím.

čátkem. Navíc i někteří z junioři i vypomohli v seniorské kategorii. Jako poslední přišlo na řadu zhodnocení seniorských výkonů ploutvových plavců. Mezi oceněnými zde byl i Jakub Jarolím, kterému se v létě na Světových hrách, největší sportovní události v neolympijských sportech, podařilo vybojovat stříbro a bronz. Za zmínku stály i výkony jeho kolegů z reprezentace.

A jak hodnotí minulý rok viceprezident SČP? „Já si myslím, že pohledy na loňskou sezonu mohou být dva. Jeden pohled je dovnitř, do celé komunity potápěčů, které veřejnost zná jako rekreační potápěče s přístroji či šnorchly. Druhý pohled je soustředěn na závodníky a jejich výsledky v jednotlivých disciplínách potápěčského sportu. Množina potápěčů, kteří jsou organizováni v rámci svazu, je široká. Někteří se potápění věnují sportovně, to je závodně. Většina ale rekreačně, ti hledají v potápění spíš zážitek. Myslím, že v tom je naše role jakožto funkcionářů, vytvářet pro obě skupiny podmínky. Jak finanční, tak i personální – aby bylo dost trenérů i instruktorů. A šířit povědomí o potápění, aby si lidé nemysleli, že koupit si drahou výstroj znamená tři čtvrtě úspěchu,“ říká viceprezident SČP Jaroslav Hudec. Další pilíře podle něj byly i práce s mládeží, což pro-

kázal třeba projekt Mladý sportovec, ve kterém se i SČP angažoval, a také téma bezpečnosti. Cílem pro příští

rok je podle něj pro management Svazu kromě udržení či vylepšení stávající podmínky pro své členy, také zdokonalit komunikaci a PR jak dovnitř Svazu ke svým členům, tak ven vůči médiím a široké veřejnosti.

Text: Iveta Benáková
Foto: Karel Pryczek

Co se u nás děje

Turnaj mladých ragbistů

2. prosince se v německém Pössnecku uskutečnilo přeshraniční setkání juniorských týmů v podvodním ragby, a byl tak vyvrcholením sezony. „Minulý rok jsme naše juniory přihlásili též do česko-rakousko-maďarské ligy, kde nastupovali proti dospělým. Tvrdá škola se vyplatila. Z Pössnecku, který měl prověřit naše síly, jsme přivezli stříbro,“ dodal Zdeněk Kamiš trenér česko-budějovických ragbistů.

Foto: FB Podvodní ragby PF České Budějovice

Dobrušská besídka pod vodou

„Po práci legraci... Pro město Dobrušku, díky několik desítek let trvající velmi dobré spolupráci, kdy pracujeme každou sobotu - mimo letní prázdniny, v rámci výcviku čistíme bazén, občas uděláme nějakou předváděcí akci pro školy, vezmeme děti na volnou vodu, provádíme i výcvik potápěčských kvalifikací pro externí zájemce. V našem klubu jsou namíchaní normální potápěči i freediveři, někteří jsou obojí...“ říká Norbert Salvender, předseda klubu. Na fotce můžete vidět, jak Klub sportovních potápěčů Dobruška oslavil Vánoce a blížící se Silvestra, a tím vlastně i začátek a konec celoročních výcviků.

Foto: Petr Kleiner

Pozor na správné vypořádání dotace MŠMT

Nezapomeňte vyplnit včas přehled o čerpání a použití prostředků od MŠMT z programu VIII, tím se rozumí vyplnění tabulky č. 3, jejíž vzor je uveden v příloze č. 3, část A, vyhlášky 367/2015 Sb, ke stažení <http://www.mfcr.cz/cs/legislativa/legislativni-dokumenty/2015/vyhlaska-c-367-2015-sb-23405>. Finanční vypořádání dotace v podobě vyplněné a podepsané tabulky č. 3, je nutné zaslat poskytovateli (MŠMT) nejpozději ve lhůtě stanovené v Rozhodnutí, tedy do 15. 2. kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, ve kterém byla dotace příjemci poskytnuta.

Ploutve, masky a automatiky pro děti

Ke konci roku se Svazu podařilo ještě získat dotační finanční prostředky z Programu III, které byly určeny pouze na sportování dětí a mládeže v roce 2017, za účelem podpořit pravidelné sportování dětí v klubech. Naskytla se tím příjemná možnost kluby obdarovat ještě více, než tomu bylo dosud. Do klubů byly věnovány dětské ploutve a potápěčské masky v celkové hodnotě 220.000 korun.

Podařilo se ovšem získat ještě další finance, a to z dotačního Programu X – Projekty pro sportování veřejnosti, ve výši 270.000 korun. I tyto peníze byly opět vázány na použití pro sportovní činnost dětí a mládeže. Ty byly tentokrát určené na propagačně-motivační činnost klubů otevřených pro širokou veřejnost, která si může přijít vyzkoušet potápěčské dovednosti. Navíc ještě Svaz nakoupil dětské automatiky Beuchat VRT 90.

Všichni doufají, že tyto dárky podpoří lepší podmínky pro trénování malých potápěčů a budou příjemným impulsem jako pro ně a jejich rodiny, tak pro lidi v klubech k další práci a trénování.

Ponoření vánočního stromku

Členové klubu HALCYON KLUB Hodonín se na začátku prosince vydali do slovenského Sence. Na pozemku bratislavského potápěčského klubu STUBADIVERS se začali scházet i členové dalších klubů – Šaľa, Veľkých Útan, Uherského Hradiště, Nitra nebo Trenčín. „Jako každoročně místopředseda HALCYON KLUB Hodonín, kolega ze Šaľe a Bratislavského klubu šli coby zimní plavci. Po 40 minutách potápěči po ukotvení stromku opustili vodu a šli na guláš,“ vzpomíná Jiří Humpolík. Překvapením akce byla i účast Gabky Grézlové.

Rejstříkové soudy zjišťují nedostatky

Opětovně upozorňujeme, že rejstříkové soudy již vyzývají spolky k odstranění nedostatků v zápisech ve spolkovém rejstříku. Do 1. 1. 2017 již měly mít všechny spolky přizpůsobeny své stanovy, a hlavně zápisy ve spolkovém rejstříku nové právní úpravě. Všechny sdružené národní sportovní svazy a SK/TJ upozorňujeme, že rejstříkové soudy započaly s kontrolou splnění této zákonné povinnosti, což znamená následující: Zjistí-li rejstříkový soud, že spolek doposud nepřizpůsobil zápis ve

spolkovém rejstříku, vyzve ho usnesením ke zjednání nápravy, a to zpravidla ve lhůtě 60 dnů. Uplyne-li tato tzv. dodatečná lhůta marně (tj. spolek nebude na výzvu soudu reagovat), soud spolek z moci úřední zruší a nařídí jeho likvidaci. Mají-li tedy spolky zájem na svém zachování, je třeba důrazně doporučit, aby obratem jednaly a daly si své záležitosti do pořádku. Ve shora uvedených záležitostech lze využít poradenství a služby na sekretariátu SČP.

Výhody pro členy SČP na Lomečku

Svaz českých potápěčů poskytuje prostřednictvím potápěčského klubu OSAC Plzeň trvalou, účinnou a všestrannou podporu provozu potápěčské lokality Lomeček a jejímu správci. Jedná se o pořízení a prostřednictvím PK OSAC provozování kompletu Potápěčského polygonu OSAC SČP (keson, pozorovatelná s lávkou, jeskyně průlezka, cvičné podvodní lano, vodící lanové trasy,

atd.) v areálu Lomeček, Starý Klíčov u Domažlic včetně smluvního vybavení novou moderní záchrannou mobilní resuscitační soupravou. Bezplatné ponory v areálu Lomeček budou poskytnuty lidem, kteří se prokáží platnou členskou průkazkou v SČP, tedy s vylepenou aktuální svazovou známkou pro daný rok. Dále je povinen dodržovat bezpečnostní a provozní zásady.

Šefc, Svozilová a Vondruška na zasedání CMAS

První zářijový víkend se v Alicante (Španělsko) konalo první zasedání technického výboru (Technical Committee) CMAS v novém čtyřletém volebním období. Tohoto zasedání se zúčastnil jako nový člen instruktor SPČR CMAS I*** Luděk Šefc, historicky první český zástupce zvolený do TC CMAS.

Koncem září se konalo také Setkání sportovní komise CMAS – plavání s ploutvemi v Turecku. I zde mělo Česko zástupkyni, a to v podobě Zuzany Svozilové. A do třetice český zástupce v institucích CMAS. V prosinci se zasedání CMAS ve sportovní komisi – orientační potápění v Budapešti, zúčastnil Vladimír Vondruška.

Foto: CMAS

Členské příspěvky 2018

Dovolujeme si vás upozornit, že termín na zaplacení členských příspěvků na rok 2018 je 31. 3. 2018. Po vyřízení členských příspěvků vám pošleme příslušný počet „členských známek“, které si mohou členové vylepit na kvalifikační karty či do potápěčských deníků. Na webových stránkách naleznete formulář na evidenci členských příspěvků:

Výše členských svazových příspěvků:

Člen výdělečně činný - 250 Kč

Děti do 15 let - 100 Kč

Člen nevýdělečně činný - 100 Kč

(studenti denního studia 16 - 26 let, osoby na mateřské dovolené, důchodci)

Číslo účtu KB: 49235011/0100, VS: evidenční č. klubu

VÝHODY PRO ČLENY SVAZU ČESKÝCH POTÁPĚČŮ

Svaz českých potápěčů zajišťuje:

- státní dotace jednotlivým klubům Svazu
- finance na pořádání soutěží a závodů
- realizaci žádostí o příspěvky na činnost klubů
- motivační balíčky dětem
- technickou podporu (zapůjčením kompresorů, plnicí stanice)
- zapůjčení potápěčského materiálu pro výcvik dětí a mládeže (automatiky, žakety, lahve, ploutve, stopky, medaile, potápěčské masky...)
- slevu na plnění potápěčských lahví v klubech: Hastrman Mladá Boleslav, Subaquaclub Delfín Tábor, Potápěčský klub Kraken Litoměřice, Klub sportovních potápěčů Hradec Králové, Holetín
- podporu při zvyšování kvalifikací CMAS – projekt „Nový instruktor“
- úrazové pojištění členů, pojištění odpovědnosti trenérů
- osvobození od poplatků za hudební produkci (OSA)
- vydávání elektronického bulletinu eNemo
- provoz a údržbu výcvikového střediska Barbora + sleva na služby (ubytování, vstup, plnění lahví)
- ponory zdarma ve výcvikovém středisku Holetín a v lokalitě Lomeček (Starý Klíčův u Domažlic)
- realizaci potápěčských projektů (např. podvodní pozorovatelná, kesony, výcvikové plošiny ...)

www.svazpotapecu.cz

Valná hromada

V listopadu loňského roku proběhla v Benešově tradiční valná hromada. „Klíčovými body programu každé výroční hromady jsou zpráva prezidenta a zpráva o hospodaření přinášející podněty pro diskusi. I tentokrát jsme debatovali o společných tématech. O trenérech, potápěčských akcích

a závodech, o reprezentaci, ... A silná témata byla: peníze na činnost, dotace, předpisy, licence. Kriticky a konkrétně jsme také diskutovali o státně administrativní byrokracii a dalších aktuálních problémech potápěčů. Společné závěry rokování byly shrnuty v usnesení a zápise z valné hromady,“ řekl Jaroslav Hudec, viceprezident SČP a předseda klubu OSAC Plzeň. Zápis je ke zhlédnutí na webu <http://www.svazpotapecu.cz/stranka-o-nas-svaz-ceskych-potapecu-18>. V rámci programu se také losovalo o zapůj-

čení třech svazových počítačů SUUNTO ZOOOP do klubů. Jako dárek pro všechny delegáty byl připraven potápěčský kalendář 2018 UW fotografií, jehož jedním z autorů je Bohouš Kráčmar, člen prezidia, a hlavně vynikající fotograf a organizátor největšího festivalu podvodních fotografií a filmů PAF Tachov.

Foto: SČP

Výstava historie Svazarmu

23. listopadu proběhla v Těrlicku vernisáž fotografií z části historie Svazarmu. Na fotografiích od zesnulého Čestmíra Tomáška byla zachycena historie Automotoklubu, Klubu sportovního potápění a Sportovního střeleckého klubu. Hlavním or-

ganizátorem i sponzorem vernisáže byl předseda klubu Rejnok Těrlicko Karel Pryczek. Protože se všechny fotky nevešly na připravené panely, bylo možno je zhlédnout i v albu. Výstavu podle odhadů navštívilo během měsíce několik stovek lidí.

Svaz českých potápěčů

www.svazpotapecu.cz ■ adresa: Na Strži 9, Praha 4, 140 00 ■ kontaktní osoby: Ing. Mgr. Iva Kalbáčová, Marie Lehvová ■ telefon: 603 419 283 ■ e-mail: diver@svazpotapecu.cz
Vyřizování členských záležitostí: Úterý a čtvrtek 8–12 a 14–17 (ostatní dny dle předchozí dohody)

Redakce eNemo

Kontaktní osoba: Mgr. Iveta Benáková ■ Vaše náměty a připomínky posílejte na eNemo@svazpotapecu.cz